

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2299/2016
02.12.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Андрејевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Зоран М. Марковић, адвокат из ..., против туженог Затвореног акционарског друштва "ББ" ..., ради утврђивања постојања радног односа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Чачку Гж1 48/15 од 01.06.2016. године, у седници већа одржаној 02.12.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца АА из ... и потврђује решење Вишег суда у Чачку Гж1 48/15 од 01.06.2016. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Ивањици П1 4/14 од 16.04.2015. године, ставом првим изреке, одбачена је тужба којом је тужилац тражио да се утврди да је био у радном односу код туженог у периоду од 01.09.2011. године до 31.10.2012. године, као неблаговремена, а ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 54.000,00 динара.

Виши суд у Чачку је решењем Гж1 48/15 од 01.06.2016. године одбио као неосновану жалбу тужиоца и потврдио првостепено решење.

Против наведеног решења тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао другостепено решење на основу одредбе члана 420., у вези одредбе члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 55/14), који се примењује на основу одредбе члана 506. став 2. тог закона и утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној

дужности, а није учињена ни битна повреда одредаба парничног поступка на коју се ревизијом указује.

У правноснажно окончаном поступку је утврђено да је тужилац код туженог засновао радни однос на одређено време, на период од три месеца, по основу уговора о пробном раду бр. 1115 од 28.04.2011. године, почев од 01.05.2011. године, а ради обављања послова управника одмаралишта. Према члану 18. овог уговора запослени који испољи одговарајуће способности остаје у радном односу, па су уговорне стране у обавези да закључе уговор о раду на неодређено време. Тужени је по истеку рока одређеног наведеним уговором тужиоцу доставио уговор о раду бр. 1938 од 28.07.2011. године о заснивању радног односа на одређено време у периоду од 01.08. до 31.08.2011. године. Неспорно је да тужилац није потписао овај уговор а по истеку рока из уговора од 28.07.2011. године тужени је 02.09.2011. године донео решење бр. 2476 којим тужиоцу престаје радни однос заснован уговором о раду од 28.07.2011. године због истека рока. Наведено решење је у месту дотадашњег рада тужиоца истакнуто на огласној табли. Тужилац је долазио на рад код туженог и током септембра 2011. године.

Законом о раду ("Службени гласник РС" бр. 24/05, 61/05, 54/09, 32/13), је прописано да се радни однос заснива уговором о раду који закључују запослени и послодавац и сматра се закљученим када га они потпишу (члан 30.). Тај уговор се закључује пре ступања запосленог на рад у писменом облику (члан 32. став 1.), а ако послодавац са запосленим не закључи уговор о раду у складу са ставом 1., сматра се да је запослени засновао радни однос на неодређено време даном ступања на рад.

Правило о фикцији постојања радног односа је законодавац увео ради спречавања злоупотребе на тржишту рада и елиминације тзв. рада на црно (фактичког рада). Наиме, ова правна фикција омогућује да радни однос настане и без закључења уговора у писаном облику и за њену примену је довољно да је радник ступио на рад, па се сматра да је даном почетка рада засновао радни однос. Ово правило се простире на све видове заснивања радног односа (радни однос на неодређено време, радни однос на одређено време, на пробни рад итд.).

Код утврђеног да тужилац није потписао уговор о раду од 28.07.2011. године правилан је закључак нижестепеног суда да он не производи правно дејство, при чему тужилац није доказао да је у спорном периоду радио код туженог на истим пословима.

Према одредби члана 195. Закона о раду запослени може да покрене спор пред надлежним судом против решења којим му је повређено право или када је сазнао за повреду права у року од 90 дана од дана достављања решења, односно од сазнања за повреду права.

У спроведеном поступку је утврђено да је тужилац имао сазнање да му је радни однос престао са 31.08.2011. године, али је и након тога долазио на посао и током септембра 2011. године, до краја месеца. Имајући у виду наведено, правилно нижестепени судови закључују да је тужба од 29.12.2011. године

поднета по истеку рока цитираног наведеном законском одредбом, због чега је неблаговремена.

Из наведених разлога одлучено је као у изреци, применом одредбе члана 414. став 1., у вези члана 420. став 6. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Снежана Андрејевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић